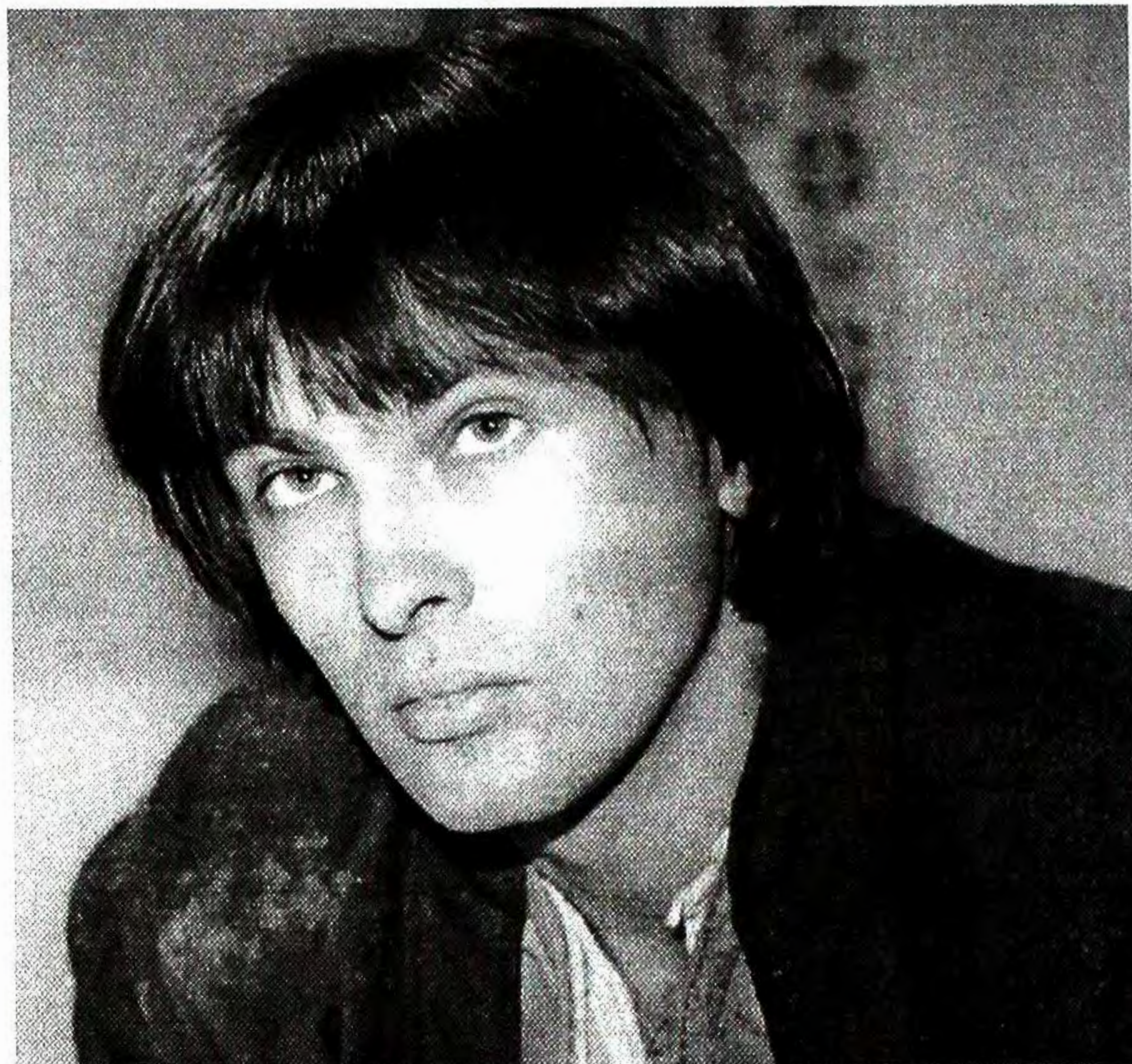

В.Тарасов
у фільмі
«Кайдашева
сім'я».
Режисер
В.Городько.

ВАЛЕНТИН ТАРАСОВ: «Я ЩЕ ДУМАЮ, ЯК СОГРІШИТИ...»

Тарасов Валентин Миколайович:

Закінчив КДІТМ імені І.Карпенка-Карого у Володимира Приймака. Основні ролі в Дніпропетровському обласному російському драматичному театрі імені М.Горького: Джек Хантер в «Татуйованій троянді» Т.Уільямса, режисер Сергій Чулков; Валеріо у «Валенсіанській вдові» за Лопе де Вега, режисер Алексєєв; Рон в «Дамі без камелій» Реттігана, режисер Віталій Денисенко; Хосінто в «Домі, де все перевертом» Переса, режисер Віталій Ковалевський; Принц у «Попелюшці» за Є. Шварцом, режисер Жан Мельников; Мікеліно в «Домі для божевільних» Скарпетті, режисер Володимир Саранчук; Дон Хуан за «Дивами знехтування» Лопе де Вега, режисер Сергій Чулков. Ролі в кіно: Алімов у фільмі «Афганець», режисер Володимир Мазур; Паша в «Чужій грі», режисер Фархат Абдулаєв; Лаврін у дилогії «Кайдашева сім'я», режисер Володимир Городько. Написав п'єси: «Сезон шлюбних ігор», «Милий розпусник» (поставлена в Луганському російському драматичному театрі). Одержав регіональну премію Придніпров'я «Січеславна» за успішний дебют у драматургії.

— *Валентине, чи відчуваєте ви себе актором реалізованим? На нинішньому етапі.*

— Ні. Щодо творчого росту проблеми не тільки в мене, а й в багатьох у нашому театрі. Через те, що немає режисури, яка допомагала б себе по-новому розкрити. Актор весь час користується давніми напрацьованими засобами, що загрожують стати штампами. Бувають і в нас відкриття, але це робота акторів над собою, а не режисерів над п'єсою або з нами.

Найбільше мені подобається працювати в комедіях, бо й глядач гарно сприймає і самому приємно одержувати позитивні емоції. Хотілося б попрацювати й у серйозній драматургії. В розумінні жанру. Взагалі, я не бачу для себе цікавої роботи в рамках того репертуару, що є. П'єси в нашому театрі розраховані, в основному, на старше покоління.

— *Чому так?*

— Молодь у нас на побігень-

ках. Завжди в першу чергу планується зайнятість роботою заслужених. І вистава «Дива знехтування» вийшла «молодою» тільки тому (було спочатку два склади — старший і молодший), що метри відійшли від роботи, адже потрібно було багато рухатися. Танцювати, фехтувати. Вистава вийшла авантюрною. Критики неоднозначно її оцінюють, але глядачеві подобається. Це комерційна вистава, так і планувалося.

— *Режисер планував?*

— Так. Це задумувалося, як пародія на естрадні штампи.

— *Вам подобається працювати у цій виставі?*

— Ми всі працюємо самовіддано. Я особисто в будь-якій праці викладаюся на сто відсотків. Бо коли працюєш «в півноги», з'являються неприємні думки про те, чи варто перебувати в цій професії.

Є роботи, які не дуже подобаються. Це здебільшого вводи в готову виставу за 1-2 репетиції. Тоді відчуваєш там не комфортно, адже не було процесу репетицій, який приносить насолоду. Мій педагог, Приймак Володимир Андрійович (з яким ми тепер друзі), вчив насолоджуватися роботою, підносити себе до творчого стану.

— В театрі у вас є улюблений режисер?

— В мене склалися гарні робочі стосунки із запрошеними в театр режисерами. Але в нас працюють переважно постановники. Вони говорять: «Ось тут ти повинен заплакати». А чому? Для чого? Це все акторські проблеми.

У нас Піменов Геннадій ставив «Геній нетолковості...» за Горіним, «Медею» за Розумовською. Я був зайнятий у незначних ролях, але спостерігав, як режисер працював з актрисою, яка грала Медею, як він, несподівано для всіх, відкрив нові грані її обдаровання. На жаль, не часто в провінції зустрічаються такі режисери. А нині взагалі перестали запрошувати на постановки. Дорого. А ще, можливо, є страх, що вистави «нерідних» виявляться кращими.

Я думаю, що театр — справа молодих, але не в розумінні віку фізіологічного. Коли в душі попіл і руїни, а людина продовжує працювати, щоб бути «при ділі», — це ні до чого. Вистави Марка Захарова, наприклад, справляють таке враження, ніби їх ставить вісімнадцятирічний юнак. Сьогодні продовжує працювати покоління режисерів, яких гнітить життя і наш час. Думаю, що режисери й актори мають знаходити в собі сили давати надію — в житті завжди є цінності, заради яких варто працювати в будь-який час. Чисто формальне виконання обов'язків у театрі не потрібне. Театр — це коли ще хочеться. Я жартома говорю, що багато режисерів думають, як покаятися, а я ще думаю, як согрішити.

Ще й досі люблю театр, хоча віддаляюся від акторства на телебачення, в драматургію. Це мене і рятує, і відволікає, але не дає з'їхати з глузду.

— Багато хто з київських акторів теж працює на телебаченні...

— Неможливо без підробітку вижити. А в провінції основна робота в театрі перетворюється на хоббі. Актори десь заробляють «хліб насущний», а потім біжать у «драматичний гурток».

— Як вважаєте, краще могли б реалізувати себе в Києві?

— Наш театр розвиває комплекс неповноцінності. Починаю

В.Тарасов у фільмі «Кайдашева сім'я».

В.Тарасов у фільмі «Афганець». Режисер В.Мазур.

задумуватися, чи є у мене той рівень, щоб працювати у столичному театрі, хоча щодо кіно таких комплексів не виникає ні перед київськими, ні перед московськими акторами. Звичайно, столичне середовище сприятливіше для творчості. І театрів більше, і можливість працювати в антрепризі, і спонукаюча конкуренція, і критика, що буває об'єктивною. У нас критика існує тільки як популяризація театру.

Позиція місцевого керівництва Дніпропетровська щодо культури — уповноважена байдужість. Всіх влаштовує кол-госп «Тихе життя». І це при тому, що місто має великі фінансові можливості. Банки і компанії спонсорують московські театри. Але якщо не вкладати гроші у власний театр, то таким він і залишиться. Хоча вважаю, що головна проблема — не фінансова. Найстрашніше, коли більшість думає, що у нас, мовляв, не найгірше...

— Що приваблює в кінематографі?

— Я люблю процес зйомок, особливо, коли щось виходить. Буває, прошу зайвий дубль, бо хочеться ще раз програти якусь

сцену. Але у нас кіно знімається з одного-двох дублів. Коли розповідають, що на Заході роблять по 10 дублів, то я думаю: «За десять і мавпа зіграє геніально». Наші актори звикли сконцентруватися і викладатися за один дубль, адже постійно економиться плівка.

Кіно давало мені можливість довисловитися, а тепер це дає телебачення, хоча ніколи не мріяв бути телережисером. Є досвід роботи в рекламних ігрових роликах, домагаюся успіху навіть у непрофесійних акторів, навіть у котів і собак, — так що за сприятливих умов міг би, напевне, знімати ігрове кіно. Але я в усьому залишаюся актором. На телебаченні часто заважають: «Спокійніше». Бо дуже емоційно на все реагую і часто бігаю коридорами, немов божевільний, а навкруги люди «технічні».

Залишаюся актором, вірю в диво і чекаю. Ніколи не треба підганяти події, бо тоді мрії збуваються в карикатурному вигляді.

Бесіду вела
Валентина Грицук.